

AZ UTOLSÓ IDŐK 3. Dániel könyve 3–8. fejezet

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 06. 13.

Az elmúlt két alkalommal az utolsó idők tanítás sorozata indult el, ezt folytatjuk ma is. Ez lesz az utolsó időkről szóló tanítás harmadik része. Hogy mennyi lesz még, azt előre nem tudom megmondani, de hogy nem kevés, az már most biztosnak látszik. De nagyon fontosnak tartom, hogy a Krisztusban hívők, ismerjék az utolsó időkről szóló tanításokat. Két fő apokaliptikus könyv van ezzel kapcsolatban, egy az Ószövetségben található, Dániel könyve, a másik pedig a Jelenések könyve, amely így kezdődik:

Jelenések 1,3.

3. Áldott, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratk az abban; mert az idő közel van.

Boldog, aki olvassa, ez itt a mi bibliafordításunkban áldottnak van írva. Hiszem, hogy ma boldogok leszünk, mert hallunk az utolsó időkről, és kell erről beszélni, mert sajnos a keresztény testvéreink közül néhányan ezzel kapcsolatban össze vannak zavarodva. Nem állítom magamról se, hogy erről mindent tudok, talán nincs senki, aki erről mindent tud, kivéve az Urat. A héten szembesültem egy bejegyzéssel, ráadásul még meg is osztották, hogy akik beoltatták magukat, azok felvették a fenevad bélyegét, és a kovidizmusért megtagadták az Úr Jézus Krisztust. Ilyenkor az ember nem tudja, hogy mit gondoljon, amikor egy túlbuzgó, de tudatlan testvérünk ilyeneket oszt meg! Nem baj, ha valaki nincs tisztában dolgokkal, hiszen sok mindennel nem vagyunk mi sem tisztában, de azért ilyesmit nem kéne megosztani, mert nem jó fényt vet ránk, és ráadásul butaság. Biztos, hogy ez a drága testvérünk nincs tisztában az időekkel, az időkorzakkal, és ez lehet, hogy nem az ő hibája, hanem azé a gyülekezeté, ahol nem tanították őt erről. Éppen ezért ezt a mulasztásunkat pótolva folyamatosan végig fogunk menni egészen a Jelenések könyvének a végéig. Tudom, hogy ez nem kevés tanítás, sok időt vesz igénybe, sok figyelmet, odafigyelést, és igetannulmányozást kíván. A Jelenések könyvében több mint háromszázötven utalás van az Ószövetségre, a nagy prófétákra, a kis prófétákra. Isten kijelentett dolgokat az Igéjében, és van, amit megosztott velünk, sok helyen húzza el a függönyt, és enged betekintést az elkövetkezendő időket illetően.

A múlt alkalommal Dániel könyve második fejezetének végén fejeztük be, ahol Nabukodonozor látomását fejtette meg, magyarázta el Dániel, és Isten kijelentette nekünk az elkövetkezendő korszakokat és birodalmakat, az állóképet, ami megjelent Nabukodonozor álmában. Az arany fej, az ezüst karok, mell, a réz alsótest, a vas lábak, és a tíz cserép ujj. Ha ma eljutunk a nyolcadik fejezet végéig, akkor ezeket részletesebben ki fogjuk elemezni. Megállapítottuk, pontosabban az Ige elmagyarázta nekünk, hogy az aranyfej a Babiloni Birodalom, az ezüst a Méd-Perzsa Birodalom, a bronz Nagy Sándor birodalma, a két vas láb a Római Birodalom, a vas és a cserép elegye pedig a tíz világbirodalom, ami majd el fog jönni. Ebben az Ige is megerősít bennünket, hogy minden bizonnyal a Római Birodalomból, vagy annak az utódállamaiból fog előjönni.

Most menjünk Dániel könyvének a harmadik fejezetére, ebben Dániel egy újabb kihívásáról olvasunk. Valójában a bálványimádás és a hűség összeütközéséről van szó ebben a fejezetben. Nabukodonozor király kijelentést kapott, hallhatta Dánielt, és csodát láthatott, dicsőítette Istent, hogy meg tudja jelenteni az álmokat, és elismerte, hogy nincs más Isten, aki meg tudja fejteni, aki ismeri az álmokat, aki ismeri a jövőt. Kis idő elteltével ennek ellenére elfelejtette, hogy mi történt vele. A harmadik rész első versét olvasom.

Dániel 3,1–2.

1. Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállíttatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában.

2. És Nabukodonozor király egybegyűjteté a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az állóképnek felavatására, amelyet Nabukodonozor király állíttatott vala.

A király máris elfelejtette, hogy egy igaz Isten van, és egy állóképet, egy aranyszobrot csináltatott, és arra kényszerítette az embereket, hogy ezt a szobrot imádják. Hozott egy rendeletet, aki nem imádja, aki nem veszi fel az általa alapított vallást, azt az embert a tüzes kemencében meg kell égetni. Ez rendelet volt, és nem csak szóbeszéd, hanem valóban meg is tették. A hatos vers mondja:

Dániel 3,6.

6. Akárki pedig, aki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemencébe.

Babilóniában az Izráelből elhurcolt istenfélő foglyok közül volt három fiatalember, aki nem volt hajlandó leborulni az állókép előtt, imádni a bálványt, és nem volt hajlandó elfordulni az igaz Istentől, Ábrahám, Izsák és Jákób Istenétől: Sidrák, Misák, és Abednégó. Beárulták, a király elé vitték őket.

Dániel 3,9–12.

9. Szólának pedig és azt mondták Nabukodonozor királynak: Király! Örökké élj!

10. Te, oh király! Parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sípnek, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet;

11. Aki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék az égő, tüzes kemencébe.

12. Vannak zsidó férfiak, akiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádják.

Itt van ez a három fiatalember, aki hallotta a rendeletet, tudott róla, de többet is tudott ennél, ismerte Isten Igéjét, ismerte Isten parancsolatait, ismerte Isten törvényét. Ne felejtjük el, hogy még az Ószövetségben vagyunk, hogy a te Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj! Ők hiába voltak foglyok, hiába volt ez a hatalom, nem voltak hajlandóak alávetni magukat még tisztviselőként sem, ennek a parancsolatnak sem, amikor Isten törvénye ellen kellett, hogy forduljanak. Ezt már láttuk az előző két részben is. Ez egy nagyon bátor cselekedet volt abban az időben, és amint látjuk, emiatt a király nagy haragra gerjedt.

Dániel 3,14–15.

14. Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántsándékból nem tisztelitek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet, amelyet felállíttattam?

Ők tisztviselők, helytartók voltak, magas pozícióban voltak a babiloni tartományban. A király pedig kérdőre vonja őket, nyilván akar nekik adni még egy lehetőséget.

15. Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, amelyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemencébe, és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből?

A király nagyon kevély, nagyon büszke volt, istennek tartotta magát. Az akkori korokban, kultuszokban a királyok közül voltak, akik istenként imádtatták magukat. Úgy tekintettek saját magukra, hogy ők egyenlők az Istennel, és az ő szavuk szent, és megfellebbezhetetlen, és ugyanígy volt Nabukodonozor is. Nézzétek meg ezt a három fiatalembert, akik elkötelezettek voltak.

Dániel 3,16–18.

16. Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh, Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked.

17. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket.

18. De ha nem dobsz is be, legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítatál, nem imádjuk.

Mi történt? A király nagy haragra gerjedt, természetesen végrehajttatta az ítéletet, hétszerte jobban befűttette a kemencét, és bedobatta mind a hármat az égő, tüzes kemencébe. Azt írja az Írás, hogy annyira fölfűtötték a kemencét, hogy akik odavitték a három fiatalembert melléje, azok mind meghaltak. Nabukodonozor pedig újra csodát látott. Újra bizonyóságot kapott arról, hogy egy élő Isten van. Nem a fadaragványok és az emberi kéz csinálta szobrok, amikben nincs lehelet, nincs élet, nem ők az istenek, hanem egyetlenegy igazi Isten van, aki valóban képes arra, hogy jeleket, csodákat tegyen, és olyan dolgokat megtegyen, amit emberek nem képesek megcselekedni.

Dániel 3,24–27.

24. Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-é a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király!

25. Felele, és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennük, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek fiáé.

26. Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemence szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgálói, jertek ki és jöjjetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből.

27. És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszaluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket.

Látjátok, hogy ebből a konfliktus helyzetből a bátor hit, a kitartás, az istenhívók javára fordít mindent. Ebben a korban jó példánk lehet ez a három fiatalembert, aki nem alkudott meg a világgal, és nem vetette magát alá a világi hatalmasságoknak, Isten ellenében. Nézzétek meg, hogy szolgálták és tisztelték a királyt, tisztelték a törvényeket, de amikor arról volt szó, hogy meg kellett volna tagadniuk az ő Istenüket, az ő hitüket, akkor bátran megálltak, és megbíztak Istenben, és Isten győzelmet adott nekik. Óriási bizonyosság ez mindegyikünk számára, és óriási tanulság, hogy nem kell megalkudnunk. Bátran megbízhatunk Isten Igéjében. Nézzétek meg a vége egy hatalmas győzelem lett, mert az Úr hatalmas bizonyosságtevői lettek. A huszonnyolcas vers:

Dániel 3,28.

28. Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, aki elküldötte az Ő angyalát és kiszabadította az Ő szolgálóit, akik Őbenne bíztak; és a király parancsolatát megszegték és veszedelemre adták az ő testüket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenükön kívül.

Látjátok, hogy a király szemében is megnőttek. Egyből látták, és tudták, hogy megbízható emberek, és maga a király is elismerte a hitüket. Nézzétek meg, milyen parancsolatot adott ki a király. Hatalmas győzelem lett az ő hitükből, az ő kitartásukból, hogy megálltak Isten Igéjén. Ezt azt jelenti, hogy megállunk Isten Igéjén, nem tesszük meg az istentelen dolgokat, nem kötünk kompromisszumot a világgal.

Dániel 3,29–30.

29. Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetség és nyelv, amely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombbá tétessék, mert nincs más Isten, aki így megszabadíthasson.

30. Akkor a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákot és Abednégót Babilon tartományában.

Tehát előbbre jutottak, Isten emelte fel őket, és a király egy újabb bizonysgot kapott arról, hogy nincs más Isten.

Látjuk azt, hogy Babilonban óriási kultusza volt ennek, és még az utolsó időben lesz szó a Babilonról, és lesz szó a nagy Babilonról. Látjuk Nabukodonozor király azon törekvését, hogy egy egységes vallási rendszerbe tömörítse az embereket. Majd az utolsó időben megint lesz erről szó, az antikrisztus, a hamis próféta, a sátán támogatásával, mikor az idők végén az antiháromság föl fog állni. Akkor szintén fogjuk látni, hogy a hamis próféta majd imádatni akarja az antikrisztust, ugyanilyen állóképet fog neki felállítani, de ez az idők végén lesz majd. Tehát megtartották a hitüket, tudták, hogy vagy a megállnak a hitükben, vagy meghalnak. De Isten megmenekítette őket, és ismét előléptették őket. Lehet olvasni a Jelenések könyvében, a 17,5-öt megnézzük. Itt Babilonról van szó,

Jelenések 17,5.

5. És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja.

Ezt majd ott, mikor odaérünk a Jelenések könyvéhez, pontosan el fogom magyarázni. Nézzük az első térképet a Nagy Babilonról. Itt a Jelenések 17-ben az utolsó időben szintén szó van Babilonról. Az 1Mózes 11-ben olvashatunk Bábelről, amikor a bábeli nép saját maga dicsőségére egy égig érő tornyot akart emelni, a saját maga felmagasztalására, ez talán Nimród idejében volt, és nevet akartak szerezni saját maguknak, ezért Isten összezavarta az emberek nyelvét. A babiloniak ezen törekvése nem állt távol a pogány isteneket imádó emberektől. Nagyon sok hamis vallás, ami jelen volt az évszázadok alatt és ma is jelen van, megtalálható az egész világon. Sokféle történet, szóbeszéd van ezzel kapcsolatban, hogyan alakultak ki ezek a hamis vallások. A babiloniak sokféle istent imádtak, és látjuk, hogy korábban Jeremiás is foglalkozott ezzel. A Királyok 1. könyvében is olvasunk arról, hogy bálványképeket, bálványszobrokat imádtak. Honnan eredt ez az egész? Ezt még mind Nimród korára datálják vissza némelyek. A történészek vitatkoznak rajta, hogy Nimród és a felesége, Szemiramisz, aki egy istentelen nő volt, elterjesztette a babiloni misztérium néven ismert nagy titkot. Egy hamis vallást hozott létre, őt magát a Holdtól vagy a Naptól származónak tekintette. Nimród nagyon idős volt, mikor feleségül vette és Szemiramisz még negyven évvel túlélte őt, és újra megszülte Nimródot, akit napistenként imádtak. Állítólag innen van az eredet. Azt is mondják, hogy Szemiramisz és Nimród nem egy időben éltek, de valószínűleg nem vették figyelembe azt, hogy abban az időben 4-500 évet éltek az emberek, hiszen Sémről tudjuk, hogy ötszáz évvel élte túl az özönvizet. De nem az a lényeg, hogy a történet igaz, vagy sem, felesége volt-e, vagy nem, mert nem a mi dolgunk eldönteni, hogy amit ír az Ige, az tényleg úgy volt-e.

Egy dolog biztos, hogy ez az anyaisten kultusz a fiúval, egy ősbabiloni történet. A babiloniak az idők folyamán egy istenanyát imádtak fiával, vagyis karjában egy gyermekkel, akit a képen, szobrokon, mindenütt ábrázoltak. Hoztam ilyen néhány képet, hogy lássátok. Egyiptomban az anyát és a gyermekét Izisz és Ozirisz néven tisztelték. Indiában Izi és Iszvara néven. Ugyanúgy a napistenként imádták a fiút, és anyaistenként imádták a nőt. Ázsiában ugyanúgy. Kibele és Deoiusz néven. A suméroknál Nammu és Enki. Ugyanaz az égkirálynő-kép a gyermekével. Sőt, vannak olyan kultúrák, ahol szüzanyaként, Alma materként imádják. Egy mexikói szobrot látunk, Krisztus előtt 600-900 közötti időszakból. Nézzétek meg szintén istenanya a gyermekével. Aztán a pogány Rómában Fortuna és Jupiter. Görögországban Cerasz, a nagy anya, keblén fiával, Irene és a béke istennője fiával, Plutusszal. Megjelenik mindez az iszlámban, megjelenik a buddhizmusban, és sok más helyen, Kínában Sing Moo szentanyát imádják, aztán van a Kwan Yin és a gyermeke, és mind a babiloni kultuszhoz köthető.

Ezt mondja a történet, de minket az érdekel, hogy mit mond a Biblia. A Biblia is ír erről, mégpedig az 1Királyok könyvében, Jeroboám esetében látjuk azt, hogy fölépített Gádban szobrokat, ahol szintén tömjéneztek, és istenként imádták az ég királynőjét. Olvassuk Jereboám eseténél, hogy a nyolcadik hónap tizenötödik napját ünnepnek, mégpedig az égkirálynő ünnepének nevezték ki. December 25-én a Nap-istent imádták, tudjuk, hogy ez a pogány kultúrákban benne volt. Ha végignézzük az egész üdvtörténelmet, ez mind Babilonból ered, és ez áthatja az egész történetet. Hogy jutott el az egész világra mégis Babilóniából? Úgy, hogy a föníciaiak, akik kereskedő nép, hajós nép voltak, ugyanezeket az isteneket imádták, ugyanebben a hamis istenkultuszban voltak, az ég királynője imádatában. Mindenhol másképp hívták, de eljutott a világ nagyon sok részére, és az évek folyamán a nép kultúrájához hozzáigazodott, de ugyanarról van szó. Ez a hamis istenimádat, a napimádat mind a mai napig jelen van a népvallásokban. Amikor majd az Írásokban olvasunk Babilonról, olvasunk a hamis prófétáról, a hamis vallásokról, akkor látni fogjuk, hogy mindig ide vezet vissza. A Bírák könyvében olvasunk Dagonról, amikor megköztözték Sámson, és mielőtt ráborította volna a filiszteusokra a házat, akkor Dagonnak, az ő istenüknek adtak hálát. Dagon a halisten volt. A halisten papjai halformájú süvegeket viseltek. A következő képen látjuk, hogy Dagon, a halisten így nézett ki, és a fején egy szobor volt, ezt szintén a babiloni népek imádták, és ez az egész kultúra átkerült Rómába, és Róma volt ennek a kultusznak a legfőbb központja. A Dagon főpapot pontifex maximusként tisztelték, istenként imádták. A pontifex annyit jelent, hogy hídépítő, a maximus pedig a leghatalmasabb. Tehát még a Krisztus előtti időkben imádták ezeket. Aztán, amikor Rómába elmentek, akkor ez a fajta imádat elkerül Pergamonba, a gyülekezetekhez írt levelekben olvasunk a pergamoni gyülekezetről, ahol a sátán királyi széke van, mondja az Úr. Ott volt a kígyók városa, ott volt Aszklépiosz temploma, és onnan származik a mai patikákon található kígyó. Igen, sajnos egy pogány istentől, Aszklépiosztól származik, és ott a kígyó mérgevel gyógyították az embereket. De ott is a napisten, a halisten, és az ég királynőjének imádata folyamatosan jelen van. Ezért mondta Jézus Jánosnak Pathmosz szigetén, aki a látást kapta a gyülekezetről, hogy ahol a sátán királyi széke van. Később a pontifex maximus címet átvették a császárok is. Hogy hogyan fejlődött ez ki, és hogy mi van a napjainkban, és amiket látunk, az miért van, arról majd részletesebben a Jelenések könyvében fogok beszélni.

Tehát az ókori Rómában a pontifex maximus a legfelsőbb pap volt. Az első, aki szintén pontifex maximusnak nevezte magát, Julius Caesar volt, és be is költözött ebbe a palotába. Ezek a császárok istenként imádtatták magukat. Szintén ott van a Jelenések könyvének első részében, a gyülekezetekhez írott levélben a császárkultusz. A császárt kötelező volt istenként imádni. Aki nem imádtta istenként, azt egyszerűen megölték. Egy évben egyszer el kellett menni, és a császárt istennek ki kellett kiáltani, és ez nem úgy volt csak, hogy kikiáltjuk, hanem rendes papír volt róla. Védettségi igazolványuk volt erről. Kimondták, hogy igen, ők már megtették istennek a császárukat. Ahogy ez már a történelem későbbi részében folyt, majd látni fogjuk a Jelenések könyvében, hogy amikor a hamis próféta és az antikrisztus, magyarul a politika és a vallás – az egyház, a hamis vallás – szövetséget köt egymással, mi következik ebből.

A lényeg, hogy ez a kultúra jelen volt, és ahogy az idő haladt, később Róma megerősödött, és ott császárak lettek, illetve 313-ban engedélyezett vallássá, idézőjelben „vallássá” lett a kereszténység. A kereszténység egyébként nem vallás, az emberek csináltak népvallást ebből. Ez az élő Istennel való kapcsolat. Mi azért vagyunk hívők, mert kapcsolatunk van Istennel, és nem azért, mert van valamilyen vallásunk. De a népvallások utána összeházasodtak a politikával, és Nagy Konstantin, aki szintén viselte a pontifex maximus nevet, imádtatta magát istenként. Őt nem annyira az istenhit érdekelte, mint a birodalmának egyben tartása, az, hogy a népeket, a nemzeteket és a vallásokat egységesítse. Ezért az óbabiloni misztériumban ott lévő istentelenségek összekeveredtek a népegyházakkal. Lássátok, hogy ez honnan szár-

mazik, és végigvonul az egész üdvtörténeten. Ha jól emlékszem a Jeremiás 44-ben olvasunk erről, igen ott is hagytam a könyvjelzőmet. Nézzétek meg, hogy ott szintén Jeremiás beszél az ég királynőjéről és igen megfeddi Izrael népét, pontosabban Júda népét. Nézzük meg a Jeremiás 25,27-től. Nem tudjuk, hogy ez a Semiramis tényleg Nimród felesége vagy nem, egy dolog biztos, hogy ez benne van az Igében, benne van a Bibliában és ez a kultúra jelen van mind a mai napig.

Jeremiás 25,27–28.

27. Azért ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izraelnek Istene: Igyatok és részegüljete meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljete a fegyver előtt, amelyet én küldök közétek.

28. És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle, ezt mondd nékik, így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok.

Hát itt megnézem a jegyzeteimben, fölírtam, hogy hol találjuk ezt meg, ott van az Igében. De a lényeg az, hogy az ég királynője itt van és jelen van és bizony a Biblia beszél erről. Menjünk tovább, nem akadunk itt el. Tehát a lényeg az, hogy mi meg fogjuk találni a Bibliában mindezeket, hiszen az ég királynőjének áldoztak, Jeremiás megfeddi őket. Meg kellett inniuk egy poharat, ehhez vannak jelképes eszközök, a kehely, majd azt is fogjuk látni, és akik be akartak avatni ebbe a misztériumba, annak inni kellett a kehelyből. Tehát Jeremiás próféta igen csak megfeddi Júda népét, hogy áldoznak az aseráknál, és áldoznak ezeknek az isteneknek. Sőt amikor elvitték őket Babilóniába, akkor szintén magukkal vittek ilyen szobrot, és Babilóniából nem jöttek vissza nagyon-nagyon sokan. Nagyon sokan felvették az ottani vallást és asszimilálódtak Babilonba, és ott maradtak, nem tértek vissza a földjükre. De most nem megyünk bele ennek a részletezésébe, inkább menjünk tovább, mert sok minden van még előttünk, amit meg kell nézni. Nem írtam fel az igehelyet, hirtelen nem találtam meg így fejből.

Nézzük a következő részt, nézzük a 4. konfliktust, nézzük a helyzetet, amely a király göggyének és Isten szuverenitásának a konfrontációja. Dániel megmagyarázta az álmot, mert Nabukodonozornak lett egy újabb álma, álmot látott. Álmot látott egy fáról. Nagyra nőtt a fa, sok gyümölcse volt, de a fa kivágatott, a gyökere meghagyatott. Senki nem volt ismét, aki megmagyarázza a király álmát, és megint csak Isten emberéhez tudtak fordulni, Dánielhez. A király elmondja, hogy mit látott, a 4,13-tól olvassuk.

Dániel 4,13–17.

13. Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből;

14. Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla, és a madarak az ő ágairól.

15. De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércláncokba verve a mező fűvén; égi harmattal öntöztessék, és a barmokkal legyen része a föld fűvében.

16. Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múltjék el felette.

17. Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra.

Itt Dániel megmagyarázza az álmot a királynak. A 22-es verstől látjuk az álom magyarázatát.

Dániel 4,22–25.

22. Te vagy az, oh király, aki naggyá és erőssé lettél, akinek nagysága megnövekedék és fölér az égig, és hatalmad a föld végéig.

23. Hogy pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és azt mondá: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércláncokba verve a mező fűvén, és égi harmattal öntöztessék és a mezei barmokkal legyen része, amíg hét idő múlik el felette;

24. Ez a jelentése, oh király, és a felséges Isten végezése ez, amely bekövetkezik az én uramra, a királyra,

Bizony kellett a bátorság azért Dánielnek, hogy egy ilyen próféciát, egy Istentől kapott ilyen hallást közöljön egy olyan királlyal, aki élet és halál ura, és nem habozott bárkit megölni, ha valami nemtetszésére volt. De Dániel közvetítette Isten szavát.

25. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és fűvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hét idő múlik el feletted, mígnem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja.

Látjátok, hogy már hányszor kapott Nabukodonozor bizonyosságot. Látjuk azt, hogy az istenhit nem a jelekből és nem a csodákból van. Nagyon fontos dolog a jel, nagyon fontos a csoda, de az igazi istenhit egy alapra épül, Isten Igéjének hallására épül. Ez a Nabukodonozor azért uralkodott jónéhány évet, kb. hatvanat, nem néztem meg pontosan, elég sok időt eltöltött. Hajlamos volt elfelejteni azt, hogy Isten milyen hatalmas dolgokat tett az ő életében, és hogy Ő tette arra a helyre. Nézzük meg, hogy mi történt? Dániel figyelmeztette, hogy ez fog vele történni, de végre ismerje el, térjen meg és szabaduljon meg az önteltségétől. Nézzétek meg, mi történt, egy év telt el, olvasom a 29-es verstől:

Dániel 4,29–32.

29. Tizenkét hónap múlva a babiloni királyi palotán sétála.

Egy év telt el miután Isten figyelmeztette Dánielen keresztül.

30. Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?

Micsoda beszéd ez? Tudom, hogy manapság nincs ilyen, manapság senki nem épít királyságot, manapság senki nem magasztalja föl saját magát, de látjátok, hogy Istennek mennyire tetszik ez a beszéd? El volt telve magával, oda volt, hogy ő mit csinált, ő mit tett, ő milyen királyságot épített. Nézzük meg, mi erről Isten véleménye?

31. Még a szó a király szájában volt, amikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvételétől tőled.

32. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és fűvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, amíg megismered, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja.

Betelt rajta a prófécia, kivettetett az emberek közül, hét évig úgy élt, mint az ökör, fűvet evett, megbolondult, kivetették. A tisztartói tartották a birodalmat, letelt a hét év és újra visszakerült. Ennyi mindenre kellett átmennie, hogy végre megértse, hogy egy Isten van, egy Úr van, aki uralkodik. Nem az ő halott, döglött bálványai, hanem egy az Úr. A végére mondhatjuk azt, hogy Nabukodonozor megtért az Úrhoz. Újjászületni akkor nem tudott, mert akkor még nem volt újjászületés. Végül is ez a pogány király, egyébként Isten nevezi az ő szolgájának is – ez a pogány király végre azért megértette, hogy egy Isten, egy Úr van, de addigra már lassan vége lett a királyságának. Nézzük a 34-es verstől:

Dániel 4,34–37.

34. És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szememet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges Istent, és dicsérem és dicsóítom az Örökké Élőt, akinek hatalma örökkévaló hatalom és királysága nemzedékről nemzedékre áll.

35. És a földminden lakosa olyan mint a semmi; és az Ő akaratja szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és nincs, aki az Ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél?

36. Abban az időben visszatért hozzám az én értelmem, és királyságom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatért hozzám, és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem, és visszahelyeztettem az én királyságomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem.

37. Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei Királyt: mert minden cselekedete igazság, és az Ő útjai igaz ítélet, és azokat, akik kevélységben járnak, megalázza.

Üzenet ez a mai keresztények számára is, üzenet ez a mi számunkra is, hogy Isten építi a házat, Isten építi a királyságot, mi Isten királyságának az építői vagyunk. Mi nem alattvalókat keresünk a királyságunkhoz – találsz a mai időben is ilyeneket –, hanem egy közösséget építünk. Krisztus Testét építjük, és azért vagyunk, hogy az elveszetteket behozzuk Isten országába, és nem a saját nagyságát hirdeti senki. Mert aki felmagasztalja magát, az megaláztatik. Egy dolgot kell tudni, hogy szolgák vagyunk. Jézus világosan beszél, hogy aki nagy akar lenni köztetek, az legyen mindenki szolgája. Ez ma üzenet, mert ma is meg lehet találni mindezeket a jelenségeket Krisztus Testében, amikor valaki saját magának tulajdonítja azt, ami nem a miénk, csak ajándék, amit Isten arra adott nekünk, hogy használjuk az Ő országának, az Ő királyságának építésére.

Nagyon jól haladunk, valószínű, hogy el fogunk jutni még érdekesebb helyekre is. Jön az 5. rész, miután átvette a királyságot Nabukodonozor fia, Belszár, aki egy kevély király volt. Fiatal volt és úgy döntött, hogy hatalmas bulit szervez. Itt van az 5. konfliktus, amivel Dánielnek szembe kellett néznie. Mondtam az elején, hogy az első hat versig nézzük ezt a történeti részt, belecsúszott egy része a második fejezetbe, ami már szinte prófétikus. Megnyert néhány csatát és el volt telve magával ez a fiatal király, összehívta a feleségeit, az ágyasait és mindenkit, és rendezett egy hatalmas lakomát. De nem érte be a lakomával, hanem úgy döntött, hogy azokat az edényeket, amelyeket még az apja, Nabukodonozor, a jeruzsálemi templomból elvitt, hozzák elő, mert ő az Istennek elkülönített szent edényekből akar borozgatni. Egyszer csak jött a döbbenet, miközben folyt a nagy buli, egy kéz megjelent a fehér falon és a kéz írt. Láta a feliratot a király, az arca teljesen lefagyott, abbamaradt nála a buli azonnal, és egyszerűen elszörnyülködött, elborzadt a látványtól. Azonnal ment a káldeus varázslókhöz ő is, hogy mondják meg, hogy mit jelent ez az írás, fejtse meg neki. Az anyakirálynő még emlékezett Dánielre, aki Nabukodonozornál szolgált, és mondta, hogy Belszár, ne aggodalmaskodj! Van, aki megfejti a látást, amit láttál, és lefordítja neked azt az írást. Odahívták Dánielt, és Dániel így szólt: Király, megmondom neked, hogy mit jelent az az írás, nem szükséges, nem kell a pénzed, nem kell semmi, én meg fogom neked mondani, hogy mi az az írás.

Dániel 5,17–23.

17. Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéd legyenek, és adományaidat másnak adjad, mindazáltal az írást elolvasom a királynak, és jelentését megmondom néki.

18. Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet adott Nabukodonozornak, a te atyádnak;

19. És a méltóság miatt, amelyet adott néki, a népek, nemzetek és nyelvek mind féltek és rettegtek tőle; megölt, akit akart; és életben tartott, akit akart; felemelt, akit akart; és megalázott, akit akart;

20. De mikor a szíve felfuvalkodott, és a szelleme megkeményedett megátalkodottan: levették az ő birodalmának királyiszekéből, és dicsőségét elvevék tőle;

21. És az emberek fiai közül kivettetek, és az ő szíve olyanná lett, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lón az ő lakása, és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntöztetett, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, akit akar.

És itt a 22-es versben domborodik ki a történet lényege:

22. És te, Belszár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad.

Ő tudatában volt annak, tudta, hogy kicsoda Isten, tudta, hogy ki az élő Isten, és nem alázza meg magát, hanem istentelenségre vetemedett. Az Istennek szentelt edényeket különféle kőistenek imádatához használta föl.

23. Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az Ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket dicséred, akik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, akinek kezében van a te életed, és előtte minden utad, nem dicsőítetted.

Nagyon hasonlatos ez a vers a római levél első részéhez, mint ahogy Isten a pogányok szemére veti, hogy bár az Istent megismerték, de nem, mint Istent imádták és neki hálákat nem adtak, hanem a balgatag szívük megsötétedett – mondja a Római levél első részében az Írás. Azt pedig a római gyülekezethez hívőknek írja. Ezek a jelenségek, amikről itt beszélünk, ezek mind a mai napig ugyanúgy megvannak. Akkor Dániel elolvasta azt az írást: *Mene, Mene, Tekel, Ufarszin!* Ez volt fölírva a falra és a magyarázata világos:

Dániel 5,26–31.

26. Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak.

Itt a vége az országodnak.

27. Tekel, azaz megmértél a mérlegen és híjával találtattál.

28. Peresz, azaz elosztott a te országod és adatott a médeknek és perzsáknak.

Ahogy itt olvastam ezt a részt, valószínű, hogy a Szent Szellem hozta föl, hogy a János Evangélium 8. részében egy parázna asszonyt vittek Jézus elé, és Jézus írt. Mind a mai napig nem tudom, hogy mit írt és most sem tudom, de lehet, hogy valami hasonlót. Azt, hogy farizeusok, vége van a ti korszakotoknak, megmértetek és híjával találtattatok ti is! Mert valóban ott az történet, bevádolták az asszonyt, hogy bűnös, közben önmagukról rántották le a leplet. Jó, ez csak egy közbevetés volt.

29. Akkor szóla Belszár, és öltöztették Dánielt bíborba, és aranyláncot vetettek nyakába, és kikiáltották felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban.

30. Azon az éjszakán megölették Belszár, a káldeusok királya.

31. És a méd Dáriusz foglalta el az országot mintegy hatvankét esztendő korában.

Jött a következő birodalom, gyakorlatilag a babiloni birodalomnak itt lett a vége. Az apja megtért, de a fia kevélysége romba döntötte Babilon királyságát. Véget ért Babilon, és jött a következő királyság, az pedig a méd-perzsa királyság. De nézzük meg azért, mert Isten ezt is előre megmondta több mint kétszáz évvel ezelőtt, hogy meg fog történni. Sőt kétszáz évre előre még a király nevét is leírta Ésaías. Ezt nézzük meg, mert szeretném, ha látnátok azt, hogy itt a történet ahogy folytatódik, ahogy felépül a nemzetekről, a népekről a sorrendiség, az ugyanúgy megvan, és mindezek ezt igazolják. Ésaías mindezt csaknem kétszáz évvel korábban megjövendölte egy próféciában, hogy Isten a perzsa Círust még születése előtt felkente, elválasztotta, hogy általa vessen véget majd Babilonnak, többek között a népén elkövetkezett gyalázatért.

Ésaías 45,1–4.

1. Így szól az Úr felkentjéhez, Círushoz, kinek jobb kezét megfogám, hogy meghódol-tassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak;

Ez kétszáz évvel azelőtt íródott, hogy itt látjuk beteljesedni a Dániel könyvében.

2. Én megyek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércajtókat összetöröm, és leütöm a vaszarakat.

3. Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívtalak, Izrael Istene.

4. Az én szolgálóimért, Jákóbért, és elválasztott Izraelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítottalak, noha nem ismertél.

Tudjuk, hogy ez a Círus volt az, akit Isten arra hívott el, hogy az ígérete beteljesedjen, hogy a fogságba hurcolt júdeabelieket visszavigye a földjükre, Jeruzsálembe, illetve a Júda földjére, Izrael földjére. De ez egy későbbi történet. Úgy gondolnánk, hogy most már minden rendben van Dániel körül, leszolgált jónéhány évet, most már vége van a babiloni korszaknak. Ekkor már biztos, hogy a kilencvenes éveiben lehetett, húsz éves volt, amikor elhurcolták, kb. hatvan évet uralkodott Nabukodonozor, aztán még Belsázár is ott volt. Lehet, hogy már a száz éves kora felé közeledett a vén Dániel, és úgy gondolná az ember, hogy most már minden rendben van, de nem így történt. Most megyünk a 6. részre:

Dániel 6,1–3.

1. Tetszék Dáriusznak, és rendelt a birodalom fölé százhusz tisztartót, hogy az egész birodalomban legyenek;

2. És azok fölé három igazgatót, akik közül egy volt Dániel, hogy a tisztartók nekik adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen.

3. Akkor ez a Dániel felülhaladá az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy tökéletes szellem volt benne, úgyhogy a király őt szándékozik tenni az egész birodalom fölé.

Ez nyilván féltékenységet váltott ki a többiekből és próbáltak fogást keresni Dánielen, de nem találtak. Gondolták, egyetlen módon tudnák megcsípni, ha az ő istenimádatát fölhasználják ellene. Meggyőzték a királyt, hogy adjon ki rendeletet, hogy egy hónapon keresztül senki ne imádkozhasson a saját Istenéhez, ne lehessen másképp imádkozni. Miről szól ez? Tulajdonképpen nem annyira féltékenység volt ez, inkább Izrael Istenének gyűlölete azon pogány népek részéről, akik a saját isteneiket imádták, akikhez Dániel hatvan, hetven éven keresztül nem volt hajlandó áttérni és nem volt hajlandó elhagyni az igaz Isten imádatát. Ez az állhatatosság, ez a kitartás csodálatos!

Dániel 6,10.

10. Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, bement az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tett az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekszik vala.

Dánielnek ez rendszeres volt, ő folyamatosan imádkozott. Nyilván ekkor berohantak és Dánielt rajtakapták és elvitték a király elé.

Dániel 6,15–16.

15. Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és azt mondták a királynak: Tudd meg, király, hogy ez a médek és perzsák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, amelyet a király rendel, meg ne változtassék.

16. Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, Ő szabadítson meg téged!

Figyeljétek meg Dáriuszt, ez a Dáriusz hitt Istenben. Gyakorlatilag végrehajtották rajta az ítéletet, amit meghozott a király. A király próbálta őt fölmenteni, de sehogy sem sikerült. Erre a király biztatja Dánielt: *A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, Ő szabadítson meg téged!* Valóban ez történt. A király nem aludt egész éjjel, nyugtalan volt, mert szerette Dánielt, tudta, hogy igaz, igaz szívű és hűséges az ő Istenéhez, de nem tehetett semmit. Törbe csalták ezek, akik a gaztettet végrehajtották, a pogány isteneket imádók. Nézzük meg a 21-es verset. A király aggódott és már kora reggel kiment az oroszlánok verméhez.

Dániel 6,21–23.

21. Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké élj!

22. Az én Istenem elbocsátá az Ő angyalát, és bezárá az oroslánok száját és nem árthattak nékem; mert ártatlannak találtattam Őelőtte és előtted sem követtem el, oh király, semmi vétket.

23. Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték őrajta: mert hitt az ő Istenében.

Nézzétek meg, hogy nem véletlenül vannak ott a hithősök között ezek az emberek, akik megálltak az Igén, akik az életük kockáztatása árán sem voltak hajlandók elfordulni Isten Igéjétől, az Ige volt a kösziklájuk. Megint csak előléptették Dánielt!

Dániel 6,26–28.

26. Tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istenét; mert Ő az élő Isten, és örökké megmarad, és az Ő királysága meg nem romol, és uralkodása mindvégig tart;

27. Aki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; aki megszabadította Dánielt az oroslánok hatalmából.

28. És ennek a Dánielnek jószerencsés lón dolga a Dáriusz országában és a perzsa Círus országában.

Látjátok, hogy Dánielt az állhatatossága, a hite megmentette, megszabadította őt és kiváló bizonyosságul szolgált a királynak. Gyakorlatilag itt véget ér az a hat rész, az a hat fejezet, ami az elbeszélő rész, kivéve a 2. fejezet, ahol Dánielnek ez a prófétikus álma volt. Gyakorlatilag jött egy új birodalom, és a méd-perzsa birodalom vette át a helyet. Hálát adok Istennek, hogy úgy néz ki, eljutunk akár a 8. rész végéig, hiszen leginkább az utolsó időkről szeretnék szólni. Ezek ilyen közbevetett részek, történések voltak, ami betekintést ad nekünk egy kicsit Babilon életébe, Babilon bálvány imádásába. Láthatunk olyan embereket, akik a pogány világban, ebben a rettenetes pogány világban minden kompromisszum nélkül megállnak, és ércbástyái, ércoszlopai voltak Istennek, és Ő mindig embereken keresztül cselekszik. Isten megjutalmazza a hűséges embereket, akik kitartanak, akik megállnak az Igén. Ez mind felemeli a szívünket és biztat bennünket, hogy igen, érdemes megállnunk minden kihívással szemben, mert Isten Igéje a mi kösziklánk és Ő az Igéjét beteljesíti.

Most rátérünk a 7. részre, ami már egy izgalmas rész, ezt úgy is hívják, hogy a négy vadállat fejezet. Tele van szimbólumokkal. Itt Dániel álmáról van szó. Egy kicsit megállítjuk az időt, visszalépünk Belsazar király idejébe. Ugyanis Dániel a világbirodalmakról ezt a látást még Belsazar király ideje alatt kapta, de itt kerül leírásra. A történelemben egy kicsit itt megállunk és rátérünk a prófétikus részre.

Dániel 7,1–14. 17–28.

1. Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot látá Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá.

Tehát látjátok, hogy az előző rendszer királya alatt történt.

2. Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, s ímé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren;

A múltkor már megbeszéltük, hogy ez a „nagy tenger” a népeket és a nemzeteket jelenti.

3. És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól.

4. Az első olyan, mint az oroslán, és sas szárnyai voltak. Nézém, míg szárnyai ki-tépettek, és felemelték a földről, és mint valami ember, lábba állítaték és emberi szív adaték néki.

5. És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda volt szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst!

Mik ezek az állatok? Jelképek. Ha valaki ezt olvassa, akkor nem érti, de hálát adunk, hogy Isten majd meg fogja ezt magyarázni az Ő Igéjét.

6. Ezután látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párduc, és négy madárszárnya volt a hátán; és négy feje volt az állatnak, és hatalom adaték néki.

7. Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai voltak, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, amelyek előtte voltak, és tíz szarva volt néki.

8. Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak közül kiszakasztaték őelőtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek voltak ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj.

Látunk itt négy vadállatot. Látjuk az oroszlánt, a medvét, a párducot, amelynek sasszárnyai voltak, és ennek a párducnak volt négy feje, majd látott egy rettenetes állatot, egy beazonosíthatatlan állatot, aminek volt tíz szarva. A tíz szarvból három kitépetett előtte, és egy szarv emelkedett ki. Mindezek szimbólumok, és majd a 8. fejezetben az Ige megmagyarázza. A hetes vers nem magyarázza meg, viszont ad nekünk egy időbeni előretekintést nagyon-nagyon hosszú időre, az idők végére. Itt megint megáll a történelem, itt most megint megállnak a történések, és Isten nekünk betekintést ad, az Ő eljövendő királyságába. Itt szintén majd látni fogjuk, hogy nemzetállamokról beszél.

9. Nézém, míg királyiszékek tétetének, és az Öregkorú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz;

10. Tűzfolyam foly és jön vala ki az Ő színe felől; ezerszer ezren szolgálnak néki, és tízezerszer tízezren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyittatának meg.

Itt betekintést kapunk Isten trónjához, Isten ítélőszékéhez.

11. Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, amelyeket a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre.

12. A többi állatoktól is elvéteték az ő hatalmuk; de ideig-óráig tartó élet adaték nékik.

Most annyit elárulok, hogy ezek az állatok nemzeteket szimbolizálnak, és ezek az államok elmúlnak, fölemelkedik egy szarv, és annak az egy szarvnak lesz a nagyokat szóló szája. Talán itt kerül először szó az antikrisztusról, aki elhitei a világnak a népeit, az mindjárt annak a szimbóluma. Nézzük, mi történik ezután!

13. Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami Emberfia jöve; és méne az Öregkorúhoz, és eleibe vitték Őt.

14. És ada néki hatalmat, dicsőséget és királyságot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az Ő királysága meg nem rontatik.

Ez a királyság itt nyilván előrevetíti a mi Urunk Jézus örök királyságát. A 7. fejezetben a Biblia nem magyarázza meg ezeket az állatokat, ezért én sem teszem, mert majd a következő részben meg fogjuk érteni ennek a lényegét. Készítettem egy utolsó képet, ahol egyben fogjátok látni az egészet, és összeáll majd az egész kép. Ez azért lesz érdekes, mert a 7. fejezetből három állat meg fog jelenni a Jelenések könyvének a 13. részében is. Majd, amikor ott tárgyaljuk, akkor majd össze fogjuk vetni a Dániel könyvével. Tehát itt a Dániel könyve előretekint már egészen az Úr Jézus Krisztus királyságáig, az eljövendő örök királyságig. Itt egy kicsit betekintést kaptak már az ószövetségi szentek is, bár ők nem láttak gyülekezeti kort, az utolsó hetet Isten nem jelentette ki Dánielnek, de betekintést adott, hogy egy dolgot tudjanak, hogy Isten királysága az, amelyik örökké megmarad. A népek, a nemzetek elmúlnak, mint ahogy János is mondja az első levelében: ne szeressétek e világot, sem amik ebben a világban vannak, mert elmúlik ez a világ, és elmúlik annak a dicsősége is. Egyetlenegy királyság fog megmaradni örökkön örökké, és arra biztat bennünket Isten, hogy érdemes minden időnket, minden erőnket, minden energiánkat, mindenünket befektetni ebbe a királyságba, mert az összes többi mind-mind meg fog szűnni. Gyakorlatilag itt a negyedik állatról érdeklődik Dániel.

17. Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, akik támadnak e földön.

Itt elmondja, hogy négy királyról van szó, hogy melyik az a négy király, azt itt nem magyarázza el.

18. De a Magasságos szentjei veszik majd a királyságot, és bírják a királyságot örökké és örökkön örökké.

19. Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, amely különbözék mind-amazoktól, és rendkívül rettenetes volt; vasfogai és érckörmei voltak, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta.

20. A tíz szarv felől is, amelyek a fején voltak, és afelől, amely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei voltak és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál.

Ez az antikrisztus birodalma, gondolom, ezt tudjátok.

21. Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket.

22. Mígnem eljőve az Öregkorú, és az ítélet adaték a Magasságos szentjeinek; és az idő eljőve, és birtokba vették a királyságot a szentek.

Itt az Antikrisztusnak a legyőzéséről van szó.

23. Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, amely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt.

Itt megmagyarázza a negyedik rettenetes állatot. Ez vár a világra. El fog jönni ez az antikrisztusi birodalom, és ezt az egész világot szét fogja zúzni. Nézzétek meg, amiket fölolvastunk a birodalmakról, amiket Isten kijelentett, azok mind időrendi sorrendben beteljesedtek! Ezek a történések bennünket arra biztatnak, hogy amit Isten megmondott, az ezután is be fog teljesedni. Ez nem kell, hogy félelemmel töltsön el bennünket, azért sem, mert mi ebben nem veszünk részt, sajnos ez a hitetleneknek az osztályrésze lesz, akik ebben részt fognak venni. Azok, akik elutasították az élő Istent, azok, akik elutasították az evangéliumot, akik elutasították Jézus Krisztust, elutasították a felkínált kegyelmet. Én azért is beszélek és tanítok erről, hogy azok az emberek, akik nincsenek Krisztusban, nincsenek újjászületve, tudjanak róla. Mert ők úgy érzik, hogy biztonságban vannak, hiszen van pénzük, van házuk, van autójuk, meg van bankbetétjük, de ez nem ad nekik biztonságot. Vannak szentjeink, akik elmentek teljesen a politikába, és a politikai hatalmaktól várják a boldogulásukat. Ezek a politikai hatalmak is mind el fognak tűnni, mind el fognak múlni, egyetlen királyság fog megmaradni, és abba a királyságba kell nekünk behívni minden embert. Ezért tett ide bennünket Isten erre a földre, ezért hívott el bennünket, ezért jött Jézus, hogy kifizesse minden emberért az árat. Tehát a kegyelem ajtaja, a bárka ajtaja most még nyitva van minden ember számára. Semmi mással ne foglalkozzunk – az ördög el akarja terelni a figyelmünket sok mindennel –, hanem azzal törődjünk, hogy az embereket Krisztushoz vezessük, hogy betereljük őket a bárkába, Isten országába és ott növekedjenek, tegyenek biztonságot. Ez fog történni.

24. A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánuk, és az különb lesz mint az előbbieket, és három királyt fog megalázni.

25. És sokat szól a Felső ellen és a Magasságos szentjeit pusztítja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időig és fél időig.

Itt Dániel utolsó éveiről beszél az Írás, az utolsó három és fél évről.

26. De ítélők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy kiirtassék és végleg elveszen.

Ez lesz a földi birodalom legeslegutolsó királysága, a tíz királyságból fölemelkedő egy szarv, az antikrisztusi királyság. Az a hét év még egyelőre nincs itt, majd erről a Jelenések könyvéből részletesen fogom mondani, hogy miért nem lehet, miért nincs most megpróbáltatás, miért nincs most antikrisztus bélyege. Aki ilyeneket állít, az egyáltalán nincs tisztában az időekkel, az időkorzakkal, amiket pedig Isten kijelentett az Igéjében. Az ilyen meséknek ne üljetek föl! Hallottam olyat is, hogy a földből feljövő sásák az oltást

szimbolizálják, amit most adnak. Olyan butaság! Ezek az emberek nem az Igére alapoznak, nem az Igéből indulnak ki, hanem látnak egy történetet, és abból próbálják megmagyarázni, hogy minek kell történnie. Teljesen el vannak tévedve! Egy dologra figyeljünk mindig, hogy amit az Ige nem mond, azt nem mondja! Az Ige nekünk pontosan kijelenti a sorrendet, pontosan megmondja. Nézzétek meg, hogy itt nem csak szimbolikusan telt be, mint ahogy sokan mondják, megpróbálják „elszellemesíteni” az utolsó időket, hogy hát azok csak szimbólumok, az nem is úgy lesz, meg ezek már megtörténtek. Igen, vannak, amik megtörténtek, a Jelenések könyvében is olvassuk, hogy mikor mondta az Úr Jánosnak, hogy igen, hét nemzedék lesz, ebből öt már megvolt, egy van, és még egy jön. Mi az a hétből, ami meg volt? Első nagy birodalom Egyiptom. Most Izrael történetét nézzük, ugye? Az első volt Egyiptom. Aztán jött Babilon, Méd-Perzsa, Nagy Sándor, Róma. Amikor ezt mondta az Úr Jánosnak, akkor volt a Római Birodalom, és egy majd lesz. Ez lesz a hetedik, ez lesz az antikrisztus királysága, amelyik majd még el fog jönni, de még ez nem jött el. Nézzük a 27-es verset!

27. A birodalom pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a Magasságos szentjei népének; az Ő királysága örökkévaló királyság, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik.

Kik fogják az örökkön örökké való országot uralni? A Magasságos Isten szentjei. Mondjad nyugodtan: Ez én vagyok!

28. Itt vége lett a beszédnek. Engem, Dánielt pedig az én gondolataim igen megrettentének és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám szívemben.

Tudjátok mit, most már végigmegyünk a 8. fejezeten, és akkor össze fog állni a kép és meglátjuk azt, hogy kik ezek a birodalmak. A 8. fejezet is nagyon-nagyon érdekes.

Dániel 8,1–27.

1. Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utána, amely először jelent meg nékem.

Szintén visszamegyünk az időben, hiszen már az előző 6. fejezetnél vége volt a birodalomnak, de most egy közbevetett rész jön, amit a babiloni királyság, Belszár királysága alatt kapott látomást Dániel.

2. És láték látomásban; és mikor láték, Susán várában voltam, amely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék.

Tehát tudjuk, hogy Susán vára a Tigrisen túl van, a múltkor néztük a térképet, ha még emlékeztek rá.

3. És felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos állt a folyam előtt, és két szarva volt; és az a két szarv magas volt, de egyik a másíknál magasabb, és a magasabb később növekedék.

4. Látám azt a kost szarvaival öklekezni napnyugat, észak és dél felé; és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és naggyá lett.

5. És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebak jöve napnyugat felől az egész föld színére, és nem is illetté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva volt az ő szemei között.

6. És méne a kétszarvú koshoz, amelyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában.

7. És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem volt erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem volt a kosnak senkije, aki őt megmentse annak kezéből.

8. A kecskebak pedig igen naggyá lett; de mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé.

9. És azok közül egyből egy kis szarv támada, és nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos föld felé.

10. És megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá.

11. És a seregek Fejedelméig növekedék, és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhányattaték az Ő szentségének helye.

12. És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jószerencséje van.

13. És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat és a pusztító vétek felől? S a szent hely és a sereg meddig tapostatik?

14. És monda nékem: Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután a szenthelyet megtisztítják és helyreállítják.

Mit látunk most? Látunk egy kétszarvú kost meg egy egyszarvú kecskebakot, és ezek viaskodnak egymással. Most már tényleg kikerekedik az egész kép, és meglátjuk a látomás értelmét. Hálát adunk Istennek, hogy a kétszarvú kecskéről, illetve az egyszarvú kosról elmagyarazza a Biblia.

15. És lón, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbe áll a férfiúhoz hasonló alak.

16. És emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást!

17. És odajöve, ahol én állék, és amint jöve, megrettenék és orcámra esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! Mert az utolsó időre szól ez a látomás.

18. És mikor szóla velem, ájultan esém orcámmal a földre; de megillete engem és helyemre állíta;

Ugyanúgy, mint amikor János Pátmosz szigetén az Úrral találkozott, tehát ezt a képet már láttuk a Jelenések könyvében.

19. És monda: Ímé, én megmondok néked, mi lesz a haragnak végén. Mert a végső időre szól.

20. Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Perzsiának királya.

21. A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, amely szemei között volt, az az első király.

22. Hogy pedig az letöretteték, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével.

23. És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orcájú, ravaszságokhoz értő király.

24. És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csodálatosképpen pusztít és jószerencséjével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét.

25. És a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat; sőt a fejedelmek Fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg.

26. És az estéről és reggelről való látomás, amely megmondattott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való.

27. És én, Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezem; és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

Most kivetítjük az utolsó képet. El fogom mondani, és az egészet egyben fogjuk látni. A Dániel 2. fejezetében láttuk azt az állóképet, az aranyszobrot, tehát ott van Babilónia, ott van az ezüst Méd-perzsa Birodalom, Nagy Sándor Birodalma, Római Birodalom, és van a vas és cserép birodalom. Ezután még lesz egy birodalom, amit látott Dániel a 2. fejezetben, a kő, amely kéz érintése nélkül fog lejönni az égből. Tehát amikor Isten összezúzza az összes nemzeti birodalmakat, és csak Isten királysága lesz.

Nézzük a Dániel 7. fejezetét! Itt világosan elmagyarázza, hogy az oroszán a Babiloni Birodalom. A medve a Méd-perzsa birodalom a 7. fejezetben. Nagy Sándor birodalma a párdúc, és utána jött a Római Birodalom. A 8. fejezetben látjuk a kétszarvú kecskebakot és az egyszarvút, amely szintén a Nagy Sándor birodalma. Ezek a birodalmak így jöttek szépen egymás után. Tudjuk, hogy a Méd-perzsa Birodalom több mint kétszáz évig megvolt, és amikor a 8. fejezetben magyarázza az Írás a kecskebakokról, hogy látom a kétszarvú kost. A kosnak két szarva volt: az egyik a Méd, a másik a Perzsa birodalom. Azt írja az Írás, hogy ez öklelt északra és öklelt délre. A Méd-perzsa király Xerxész, rengeteg háborút indított észak felé, és nyugat felé is akart terjeszkedni, és igencsak bosszantotta ott a médeket és a görögöket, sokféle háborút indított, és igazából nem lett sikeres. Tudjuk azt, hogy a zsidókat többször el akarták pusztítani a méd-perzsa időkben. Olvastuk Eszter könyvét, amikor Isten csodálatosan használta Eszter királynét és Mardocheust, hogy Hámán gonosz tervét meg hiúsítsa és megmentse a zsidókat, ez Ahasvérus perzsa király idejében volt. Eszter könyvéből mindezeket látjuk.

Nagy Sándor hatalomra került, amikor az apja meghalt. II. Filipposz (Fülöp) egyesítette a Méd és a Görög Birodalmat, igen nagyvá lett, de nem sokat élvezte, mert két év után megölték, és a fia, Nagy Sándor vette át, aki igen dühös volt már a méd-perzsákra és egyszerűen lerohanta és megtámadta őket. Utána jött Nagy Sándor birodalma, ami nem túl sokáig volt, nagyon rövid volt a birodalom, és utána írja az Írás, hogy ebből az egy szarvból. A 8. fejezet visszamutat az elsőre, egy kicsit időben össze van keverve, össze kell, hogy rakjuk a fejünkben. Utána a Nagy Sándor birodalomból – ott négy fejet említ – lesz négy birodalom, ami Nagy Sándor után lesz. Még Nagy Sándor anyja megpróbálja egyesíteni a birodalmat, de ez nem sikerül, négy részre hullik, és négy tábornoka fogja átvenni. Akik ezek közül minket érdekelni fognak: Ptolemaiosz, aki a Szeleukida Birodalmat vezette, ez a birodalom lesz az, amelyik nagyra nő. Látjátok, hogy ezt itt előre leírja a Biblia! Miért tudjuk ezt? Mert ezek is beteljesedtek. Ezek nemcsak szimbolikus dolgok voltak, hanem ezek valós országok valós történések voltak, és ahogy az Írás mondja, pontosan ugyanúgy beteljesedtek.

Ahogy jött ez az egyszarvú kecskebak, és abból négy szarv lett, és ez a négy szarv Nagy Sándor után lett, a Görög Birodalom után. Kasszandrosz uralma alá került Görögország és Trákia, Lüsizimakhosz uralta Kis-Ázsiát, Szeleukosz Szíriát és Mezopotámiát, Ptolemaiosz Szótér pedig Egyiptomot. Bizony majd lesz itt szó bőségesen az északi és a déli királyságról. Az északi királyság volt a Szeleukidák, a déli Ptolemaiosz, és ezek folyamatosan Egyiptomból és Szíriából egymással háborúztak. De mi történt? Közbeesett Izrael, igaz? Ha megnézik a térképet, északra van Szíria és délre van Egyiptom, és ez pedig itt a két birodalom, a két volt birodalom. Már beszéltem nektek erről, mégpedig a Hanuka ünnep kapcsán, arról az istentelen egyszarvúról, amelyik nagyon megerősödött, IV. Antiokhosz Epiphanész nevezetű, istentelen személy, aki egy bálványimádó volt. Szintén ugyanaz történt, amit láthattunk Nabukodonozornál is. Ő az egységes hellén vallást akarta elterjeszteni, még a legutolsó Tóra tekercset is el akarta égetni, földúlta a Szentek Szentjét, disznóvért áldoztak a Szentek Szentjében. Szintén a maga képét rakta Zeus helyére, és Zeus oltárát bevitte a Szentek Szentjébe. Ellene lázadtak fel a makkabeusok Makkabeus Júdás vezetésével, leverték a helléneket, és száz évre megszabadultak a tőlük. Ez addig tartott, amíg kb. Kr.e. 60-ban jöttek a rómaiak. Amit itt olvastunk a 8. fejezetben, ez erről beszél. Tehát itt még erről a szeleukida királyról beszél, és ez nem a legeslegutolsó időkre vonatkozik, nyilván vannak odautalások.

Azt hiszem, hogy elég hosszú voltam. Tudom, hogy nem könnyű rész, sok információ volt, de hiszem, hogy Isten Szelleme össze fogja rakni nektek, és egyben fogjátok látni az egészet. Ami ebből nekünk a lényeg, hogy Isten az, aki uralkodik, Ő az, aki kézben tartja a népet, és a nemzetek sorsát. Meg van írva, hogy mi fog történni. Az utolsó nemzet az a tíz nemzet lesz, de ez a tíz nemzet még nem jött el. Mielőtt az antikrisztus fölemelkedik, ennek a tíz nem-

zetnek egyben kell lennie, ebből a tíz nemzetből három meg kell, hogy aláztasson. Még ez sem történt meg, ugye? Ebből a hétből még ki fog emelkedni egy, aki lesz az antikrisztus. És akkor még majd jön hozzá a hamis próféta a hamis vallással, amiről itt az elején már beszéltem, erről a bizonyos istentelen égkirálynő és napisten imádatról. A végén lesz még erről szó, és a Jelenések könyve beszél erről.

Egyelőre itt tartunk, most két hét szünet lesz ezzel kapcsolatban, Attila fog szolgálni. Hisszük, hogy egy kicsit könnyebb táplálékot is kaptok, és utána majd folytatjuk tovább, mert még nagyon izgalmas részek vannak Dániel könyvében, a 9-től egészen a 12-ig fejezetig, és utána rá fogunk térni a Jelenések könyvére. Ahogy a Jelenések könyvéből visszakacsingatunk ide a Dániel könyvére, akkor már ismerős részek lesznek. Nyilván még olvasunk más könyvekből is, az előbb nem is említettem, Nimródot is megemlíti az Írás, ha jók az emlékeim, akkor a Mikeás 5. fejezet, 6. versében beszél Babilonról, mint Nimród országáról. Tehát amiket elmondtam ott az elején, ezek valóságok, mind megtalálhatók a Bibliában. A történeteket, amik a szájhagyomány útján terjednek és nincsenek benne a Bibliában, azokat tegyük idézőjelbe és mindig úgy fogadjuk, hogy ugyan ezt mondják, de szigorúan a tényekre az Igére hivatkozunk, és akkor nem tudunk eltévedni. Tehát nem a látásokból, nem a történetekből indulunk el, hanem azt nézzük meg, amit az Ige mond, ami már megtörtént, és akkor nem fogunk eltévedni itt az idő tengelyen.

Köszönöm az Úr kegyelmét! Köszönöm a türelmeteket! Hiszem, hogy épülésünkre, a javunkra lesz, és ki fogja igazítani azokat a téves látásokat, amelyek ezzel kapcsolatban közszájon forognak még keresztény körökben is. Dicsérjük az Urat! Hálát adunk Neki!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.